

KIRJE COSTA RICASTA

11.4.2006

Pääsiäisterveisin kirjoitamme kuumasta ja hyttysten valtaamasta Guanacastesta. Jeesuksen kärsimys, kuolema ja ylösnousemus... elämä meille! On haastavaa käytännössä elää ja näyttää, että juuri tämän takia meillä on elämä, vapaus ja että se, mitä tapahtui tuhansia vuosia sitten voi käytännössä muuttaa elämämme tänään. Täällä olemme täysin katolisten keskellä. Pääsiäisen aika on heillekin tärkeä ja siihen liittyy uskomaton määrä perinteitä, harjoituksia, uskomuksia ja taikauskoa. Ei saa tehdä sitä, ei tätä, täytyy tehdä sitä, saatana näyttäytyy tällä viikolla tällä ja tällä eri tavalla, tapahtuu tällaista pahaa, jos teet jotain... Kaikki uskonnollinen harjoitus ja mietiskely liittyy nimenomaan Jeesuksen kuolemaan ja kärsimykseen, mutta ei ylösnousuun. Ja ero kaikkien uskonnollisten rituaalien ja todellisen elämän välillä on suuri. Meillä todella on jotain jaettavaa ja annettavaa näille ihmisille, auttaa heitä löytämään ylösnoussut Kristus, joka haluaa olla osa heidän jokapäiväistä elämää; perhe-elämää, työtä, iloa ja surua, unelmia ja haasteita. Ulkoisilla rituaaleilla on todellista merkitystä vain silloin kun ne heijastavat sisäistä totuutta ja rikkautta.

Viime kuukausien aikana olemme pääasiallisesti opetelleet elämistä täällä Guanacastessa. Tänne muutto ei ollut vain pikku siirto saman maan sisällä paikasta toiseen, vaan muutto aivan erilaiseen

kulttuuriin. Minun on ollut opeteltava kaikki alusta asti, sillä Herediassa opittu ei täällä päde. Kielen sentään osaan, vaikka murrekin on erilaista. Olemme opetelleet takäläisen koulun toimintaa (kuvassa Troy ja Julia koulupuvut päällä), opetelleet mistä hankitaan mitäkin ruokaa, mikä luonnontuote auttaa mihinkin vaivaan, miten lehmänlantaa polttamalla talon ympärillä saa hyttynet ajettua pois, miten tullaan toimeen takäläisten eläinten kanssa, esim. miten käyttäytyä tiellä kun olet liikkeellä jalkaisin ja vastaan tulee 60 lehmää ja vihainen sonni, olemme myös nauttineet rikkaasta luonnonnannista, hedelmistä varsinkin, olemme oppineet paljon alueen historiasta ja olemme opetelleet tuntemaan ihmisiä, heidän tapojaan ja arvojaan. Ja kyllä, kaikki on niin erilaista ja tämä opettelu tulee jatkumaan kauan. Käärmeet ja skorpionitkin ovat tulleet tutuiksi, minä olen kyllä ainut, joka on saanut skorpioninpureman ja opin sitäkin luonnonkonstein hoitamaan. Juliaa iltaisin pelottaa, että peiton alla on skorpionia tai

käärme. Tulee mieleen omat käärme-fobiat lapsena, erona vain on se, että Julian pelot ovat aivat loogisia ja voivat tulla helpostikin toteen. Huomaan, että aikaisemmat vuodet lähetystyössä ovat valmistaneet meitä tänne tuloon ja että minulle ainakin olisi ollut mahdotonta tulla suoraan tänne, ilman ”pehmeää laskua” Heredian kautta.

Ihmiset täällä eivät ole ollenkaan tottuneet ulkomaalaisiin, jotkut eivät ole ikinä nähneet ”valkonaamaa”. Aluksi koin selvää syrjintää ja muukalaisvihaa, mutta aloin rukoilemaan, että ihmiset oppisivat näkemään minut itseni ihonvärini takaa. Ymmärsin myös, että heitä ehkä pelottaa, että minä tuomitsen heidät ja heidän tapansa, joten heidän on ehkä vaikeaa ottaa aloitetta tutustumisessa. Niinpä olen todella yrittänyt lähestyä heitä, mennä juttelemaan varsinkin kylän naisten kanssa, kyselemään arjen asioista. Koulun tuottama työmäärä vanhemmille on auttanut paljon tässä prosessissa, olemme yhdessä siivonneet koulua, haravoineet pihaa, ollut lukuisissa kokouksissa miettimässä miten voimme kerätä koululle rahaa. Aluksi rouvat eivät suostuneet

minulle puhumaan, vaikka selvästi kuulivat minun puhuvan kieltään. Nyt olen todella kiitollisesti näkemässä, että ensimmäiset harppaukset on otettu ja suurimmat pelot karsittu pois. Minulle puhutaan! Minut otetaan huomioon! Minua ei pelätä (ainakaan niin paljon kuin ennen)! Diegolle prosessi on tietysti erilainen, koska hän on kotoisin näiltä seuduilta. Kaikki ei ole niin vierasta, mutta monet asiat ovat olleet unohtuneissa vuosikausia.

Suurin haaste tämän kulttuurin kohtaamisessa ja lähetystyössä täällä on vahvasti vallitseva negativismi, alemmuudentunne, toivottomuus ja innottomuus. Muutoksia ei tehdä, koska niihin ei pystytä, ei ole toivoa eikä intoa paremman tulevaisuuden tavoittelemiseksi. Koulun rahojenkeruussa olemme törmänneet tähän oikein konkreettisesti, kun he eivät halua eikä uskalla ajatella minkään tapahtuman eikä retken järjestämistä, mikä olisi menneestä poikkeavaa tai mikä vaatii työtä. Me otimme aloitteen retkestä Lasten Museoon San Joseeseen ja vaikka viimein saimme muilta vanhemmilta myöntömyksen, koimme aivan uskomatonta vastustusta retken suhteen. Kaikki sanoivat, että se on mahdotonta ja että ei kukaan halua lähteä eikä kukaan osta lippuja. Me emme menettäneet uskoamme, rukoilimme että Jumala käyttäisi tätä retkeä näyttämään kylälle että kyllä paremmat ja isommat asiat ovat mahdollisia heille. Loppujen lopuksi mukaan lähti 27 ihmistä, mukana monia jotka eivät ikinä ennen olleet käyneet pääkaupungissa ja kaikki olivat todella tyytyväisiä matkaan. Alkoivat jo suunnitella seuraavaa retkeä!

Minkälaista meidän arki on täällä? Troy ja Julia ovat arkiamuksin koulussa, joten herätys on klo 5:30. Julia kuljetetaan naapurikylään, Troy menee itse pyörällä kouluun. Heidän ollessa koulussa hoidamme työasioita ja minä teen kotitöitä. Troyn tullessa koulusta aloitamme kotikoulun, jossa opiskelemme kahta suomalaista ainetta joka päivä. Sen jälkeen syömme lounaan Diegon kanssa, lapset syövät koulussa. Iltapäivät kuluvat joka päivä vähän erilaisilla, joskus meillä on matkoja työn merkeissä toisiin kyliin, joskus kokouksia, Troy ajelee pyörällä pitkin kylää tuoden kavereita meille leikkimään, Julia leikkii pihalla ja pari kertaa viikossa käy baletissa. Pyykkikone pyörii ahkerasti ja pyykki kuivuvat nopeasti auringossa. Pihatöitäkin riittää, varsinkin kastelua näin kuivana aikana. Autojen ylläpito on vaatinut täällä paljon enemmän aikaa ja rahaa kuin ennen, koska välimatkat ovat pitkiä, tiet huonoja ja varaosat kalliita tai saavuttamattomia. Diego on joutunut tekemään useammankin autonkorjausmatkan Herediaan. Vaihdoin jo toisen autoista näille seuduille sopivammaksi. Viikonloppuisin meillä on usein enemmän töitä kuin viikolla ja sunnuntaisin käymme kirkossa aina kun se vain on mahdollista.

Olemme aloittaneet nuorten tapaamiset kotonamme lauantai-iltapäivisin. Nuoria on ollut 10-20 joka lauantai. Tavoitteenamme on ollut ystävystyä heihin ja tarjota heille mukava ajanviettopaikka. Näissä kylissä heillä ei ole mitään tekemistä, joten olemme pelannut pelejä, koripalloa, jalkapalloa, katsoneet kristittyjä musiikkivideoita, joitain elokuvia ja pitäneet lyhyitä opetus- ja keskusteluhetkiä. He tietävät, että olemme kristittyjä ja melkein kaikille heistä tämä on ensimmäinen kontakti kristittyihin ja heillä on kovat ennakkoluulot. Yritämme siis murtaa ennakkoluulot ystävyyden kautta ja sitä mukaa kun he ovat siihen valmiita, alkaa kertomaan enemmän Jeesuksen pelastustyöstä ja henkilökohtaisesta uskosta Jumalaan.

Marco on 17-vuotias poika, joka on tullut kaikkiin nuorten tapaamisiin ja myös pelannut jalkapalloa Diegon kanssa. Eräs lauantai-ilta katsoimme Maali-nimisen elokuvan, josta keskustelimme sen jälkeen. Eräs aiheista oli suhde vanhempiin ja isään. Kun muut lähtivät, jäi Marco juttelemaan Diegon kanssa ja kertoi katkenneista perhesuhteistaan. Diego sai rukoilla hänen puolestaan ja kertoa anteeksiannosta Jeesuksessa. Rukoillaan Marcon puolesta, että hän uskaltaisi käytännössä aloittaa uuden elämän ja Jumalan avulla eheyttää rikkinäiset suhteet vanhempiinsa.

Jumala on avannut Diegolle oven musiikkiin monien vuosien tauon jälkeen. Diego oli Costa Rican ensimmäisen rockgospelyhtyeen ykkösrumpali 15 vuoden ajan, mutta jätti ryhmän kun aloitti työt Missionuorissa ja joutui matkustelemaan paljon. Nyt hänet on kutsuttu takaisin soittamaan useihin konsertteihin ja perheenäkin olemme olleet muutamilla keikoilla mukana. Kristillinen musiikkityö on edelleen tärkeää työtä, hyvä tapa tavoittaa nuoria.

Entä muut työprojektit? Olemme ymmärtäneet, että suurimman vaikutuksen tulemme tekemään asumalla täällä ihmisten keskellä ja osallistamalla heidän arkeensa. Niin Jumala voi meitä parhaiten käyttää. Silti eri projektit jatkuvat ja nekin ovat tietysti tärkeitä, varsinkin monien eri kylien tavoittamiseksi. Olemme aloittanut valmennuksen äitiysprojektia varten yhdessä seurakunnassa. Olemme saattaneet Samaritan's Purse -lahjaprojektin loppuun ja vieneet lahjoja ja pitäneet tilaisuuksia mitä kaukaisemmissa ja vaikeakulkuisimmassa paikoissa, pienissä vuoristokylissä. Kuvassa näkyy hyväkuntoista tietä,

jota pitkin pääsee neljään eri pieneen kylään. Joskus ei edes nelivedolla pääse perille, vaan pitää mennä hevosilla. Olemme myös aktiivisesti osallistuneet naapurikylän koulun tietokoneprojektiin, etsineet lahjoituksia ja auttaneet keräämään rahaa tietokoneita varten esim. myymällä jäätelöä ja ruokaa muiden vanhempien kanssa. Olemme valmistelleet kahta suurempaa projektia tulevalle kuukaudelle:

◆ Toukokuun ensimmäisellä viikolla vastaanotamme ensimmäisen tiimin tänne Guanacasteen. Kotimme alakerrasta tulee silloin Missionuorten tiimimajoituskeskus ja se täyttyy kerrossängyistä. Tiimin kanssa keskitämme voimamme nimenomaan kotikylämme auttamiseen. He tulevat opettamaan lapsille englantia, kertomaan heille Jumalasta, leikkaamaan hiuksia ja opettamaan nuoria. Maalaamme ja siivoamme koulun. Menemme myös lähimpään orpokotiin auttamaan ja teemme ruokapussilahjoituksen n. 100 perheelle evankeliumin kanssa.

◆ Toukokuun ensimmäisenä lauantaina eräs seurakunta Herediasta tulee tänne (hekin meille majoitukseen) ja yhdessä tiimin ja meidän kanssa toteuttavat ison projektin naapurikylässä Caballitossa. Olemme suunnitelleet sitä yhdessä kokouksissa sekä seurakunnan että kylän edustajien kanssa. Järjestämme terveysklinikan, jossa kyläläiset voivat saada perusterveydenhoitoa ja käydä fysioterapeutin vastaanotolla, lapsille on jalkapallopelejä, pelejä, askartelua ja kristittyjä ammattipelaajia opettamaan, on draamaa, lyhyitä opetuksia aviopareille, vanhemmille ja nuorille, lopuksi on konsertti. Tavoitteena on luoda pitkäaikainen suhde tämän seurakunnan ja kylän välille, auttaa kylää käytännöntasolla, jotta ovet aukenisivat myös evankeliumin levittämiseksi koko kylään. Tätä kutsumme kahden käden evankeliumiksi, jaamme Jumalan rakkauden, mutta autamme myös heidän ”maallisten” tarpeiden kanssa.

SUUNNITELMIA

Suunnitelmissamme on viettää kesä Suomessa. Osa siitä tulee olemaan lomaa, osa seurakunta- tms. vierailuja ja osa aktiota Saksassa. Diego osallistuu Suomen King's Kidsien järjestämään aktioon Berliiniin jalkapallon maailmancupin aikana. Aktiossa käytetään jalkapalloa paikallisten lähiöiden saavuttamiseen ja myös kerrotaan Jumalasta mm-cup vieraille. Mukanaan Diego vie Saksaan joitain

pelaajia täältä Costa Ricasta, Usasta ja Kanadasta. Hän auttaa aktion jalis/urheilupuolen vetämisessä. Aktio alkaa kesäkuun lopulla ja kestää kolme viikkoa. Tarkoituksemme olisi siis mennä Suomeen ennen kesäkuun loppua. Heinä-elokuun vaihteessa aiomme kiertää Suomea vierailmassa toivottavasti monien teidänkin luona! Palaamme Väli-Amerikkaan elokuun puoleen väliin mennessä, jolloin meidän täytyy osallistua Missionuorten aluekokoukseen Panamassa.

Suomen matkan aikana aiomme myös palauttaa Troyn peruskoulun 1. luokan työt ja tuoda mukamme seuraavien vuosien kirjat ja materiaalit molemmille lapsille. Lasten puhetta kuunnellessa huomaa, että alkaa olla korkea aika mennä Suomeen ja päästä kunnon kielikylpyyn! Kaikkien mielet alkavat myös täytyä unelma-ajatuksista Suomen kesästä, mökistä, mansikoista...

Matkamme jälkeen palaamme tänne Guanacasteen jatkamaan työtä ja koulua. Silloin tulemme myös olemaan valmiit vastaanottamaan työntekijöitä ja vapaaehtoisia työskentelemään Guanacasten Missionuoriin. Syyskuussa on tänne tulossa toinen tiimi.

Matkan suhteen haluaisimme jakaa seuraavat rukousaiheet:

- Lupa Troyn koulusta. Täältä ei ole ikinä ennen myönnetty vastaavaa lupaa ja on ennennäkemätöntä edes uskaltaa sellaista pyytää.
- Matkaliput. Todennäköisesti juuri maailmancupin takia lennot täältä Eurooppaan ovat kalliimpia kuin koskaan ennen. Toistaiseksi emme ole löytäneet minkäänlaisia kohtuullisia hintoja. Diego tarvitsee myös €500 Saksan aktiota varten.
- Että löytäisimme luotettavan henkilön hoitamaan kotiamme sinä aikana kun olemme Suomessa.

TUOLIPROJEKTI

Kiitos positiivisesta palautteesta Jobon seurakunnan tuolitarpeeseen! Avullanne hankimme seurakunnalle 30 tuolia, joista he olivat erittäin kiitollisia! Kuvassa valkopaitainen pastori kokeilemassa tuolia.

MUITA RUKOUSAIHEITA:

- Kulttuuriin sopeutuminen ja ihmisiin tutustuminen
- Nuoret ja lauantai-illat heidän kanssaan
- Kiitos siitä, miten Jumala on meidät tänne johdattanut ja antanut työn alkaa näissä syrjäisissä kylissä
- Caballito-projekti 6.5.2006
- Minnesota –ryhmän aktio 29.4-7.5.2006
- Suomen matka
- Troy ja Julia, jotka ovat ainoita uskovia kaveripiireissään. Troy ymmärtää asian ja huomaa eroja, hän on esim. oppinut rukoilemaan itse Jumalalle silloin kun muut koulussa rukoilevat Ave Mariaa.

Kiitos, että rukouksin, taloudellisesti tukemalla, ystävyydelläsi ja muilla tavoin olet mukamme tässä työssä Guanacastessa!

Siunattua ja aurinkoista kevättä! Tekin olette rukouksissamme!

Salla, Diego, Troy ja Julia

**YHTEYSTIEDOT: postiosoite: PO Box 195-5200 Nicoya, Costa Rica, sähköposti: silvads@racsa.co.cr, kannatustili: LEONIA 800016-70343483 viite: 04404
rukouskirjesihteri: Leena Kurppa, Linnalantie 5, 54500 Taavetti, 05-4572061**

